

عنوان مقاله:

تحلیل آثار تادائو آندو بر اساس دیدگاه کاری یورماکا

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی مهندسی شهرسازی، عمران، معماری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

نرجس خاتون قاسمی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشکده فنی مهندسی، واحد تهران شمال، دانشگاه آزاد اسلامی تهران، ایران

نسیم خانلو - استادیار گروه معماری، واحد تهران شرق، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

رهیافت معماری برای نیل به تجسم یک الگوی جهان شمول، از گذرگاه عینیت بخشیدن به احساسات درونی انسان می گذرد. فرم و فضا دو عنصر اصلی معماری هستند که هر معمار متأثر از تجارب شخصی و شرایط محیطی، اجتماعی و اقتصادی، رویکردی متفاوت نسبت به هممتایان خود برای آفرینش آنها دارد. در این میان بررسی رویکردهای معماران در روش های طراحی، ابزارهای عملی را برای حل مسائل طراحی مبتنی بر نیازهای مشخص ارائه دهد. تادائو آندو از مطرح ترین معماران پست مدرن نسل دوم ژاپن است که توجه عمده اش بر تلفیق فرم های مدرن با مفاهیم و شیوه های سنتی ژاپن استوار است. کارهای آندو بر اساس ساختار و کالبد به سه بخش معماری یگانه انگار، دوگانه انگار و کثرت گرا تقسیم می شود. آندو بر این باور است که فرم از تاثیر فضایی می کاهد و در نتیجه جذابیت معماری را محدود می کند. این نگرش در آثار معماری اولیه او که به عنوان معماری یگانه انگار شناخته می شود به چشم می خورد، اما در نهایت در سال 1985 با تغییر جهت فکری خود، با نفی شخصیت برتر فضا نسبت به فرم، به آزادی فرم دست می یابد که آثار معماری این دوره وی در طبقه بندی معماری کثرت گرا قرار می گیرد. نگاه متفاوت آندو به معماری کلیساها و معابد باعث گردید که در این مقاله به تحلیل و بررسی دو اثر معبد آب و کلیسای روی آپرداخته شود. در این مقاله سعی بر آن است تا با روش تحقیق کیفی و از دیدگاه صاحب نظران روش های طراحی، نحوه ی مواجهه معمار با طرح و فرآیند روش های آفرینش و خلق فرم و فضای بنا به شیوه تحلیلی توصیفی بررسی و تحلیل گردد.

کلمات کلیدی:

تادائو آندو، روش طراحی، معماری یگانه انگار، دوگانه انگار، کثرت گرا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/523846>

